leiab ta postiwankri tee ääres äralõhutud olewad, aga postelioni 'pole kuskil pool näha. Hulgudes jooksis koer ligama kuuse rägastiku postmeister tõttas tema järele ja leidis postelioni puu riku alt kapetud maast. Ta tõttas linna tagasi andis asja kohtule teada, ja kohus hakkas mõrtsukast taga ajama, aga — mõrtsukas jäi kadunuks.

Mõne kuu pärast sõitis postmeister, kes koera jälle oma juure oli wõtnud, ratsa ligema linnakesesse. Äkiste jooksis koer tee kõrwa ja kargas wihaga kassarmi wärawas seiswa soldati külge hammastega kinni. Soldat wandus wihaga ähwardades aga koer sai tema küljest ärakistud ja postmeister pidi soldatid paluma, seda temale andeks anda; siiski tuli õnnetu lugu koera endise peremehest temale jälle meele ja, et koer ka muidu ilmaski kellegi peale ei läinud, siis oli see nüüd tema meelest wäga imelik asi. Et asjale ehk ligemalt jälge peale tulla, läks ta ooberšti juure ja rääkis temale seda juhtumist, ooberst seda kuuldes läks temaga seltsis kassarmi. Soldatid nähes kargas koer jälle teist korda tema kallale, tõmbas ta pikali maha ja jooksis siis mööda treppisi ülesse pööningile. Kui tema järele mindi, leiti teda parajaste tööl olewat, ühte hõlekubu ühest ärakraapiwat. Hõlekubu sai nüüd lahti tehtud ja

sealt seest leiti üks hulk postwankrist riisutud asju. Soldat seda nähes läks näust walgeks ja tunnistas ülesse, et tema olla postelioni äratapnud ja siis posti äraröövinud. Teda sai kohtu poolest surma mõistetud ja pea otsast äraraiutud. —

Mõne aasta eest sai Prantsusemaal ühes linnas üks naene oma kortelis äratapetud. Ühe poletseiammetnikul ja tohtril oli käsk käe seda asja hoolega järele uurida. Kui kohtuammetnikut senna tuliwad leidsiwad n'ad naesterahwa tapetud surnukeha põrandalt maast, tema jalge kohtas istus üks linnu koer, kes haledaste hulgus ja surnu jalgu lakkus. Kui kohtuammetnikud sisse astusiwad, tõusis ta maast ülesse, jooksis neile wastu ja läks siis jälle surnu juure tagasi. Elajas aga hoidis pea ja saba norgus, ei söönud ega joonud sugugi, liihitelt, ta tunnistas seega enese suurt waewa, peaaegu inimese truusega. Ühe kapi otsas, mis tuas nähti olewad, istus üks kass liikumata paigal. Ta waatas ühte silmi surnukeha peale. Selle waheaeal oli juba mõrtsukate jälge peale tuldud ja neid toodi senna. Kui kass neid inimesi ees tuas kuulis rääkiwad tõusis ta kohe ülesse, ajas karwad püsti, ja wahtis wõereti tigedalt enese ümber. Süüalused saiwad sisse toodud.